

(כל הזכויות שמורות)

אם יצליח גמאל עבד אלנאצר להשתלט סופית על עיראק:

יוליאס הנפט העיראקי תוך שנה. במקרה זה יש לצפות למאמץ עליון מצד המערב להתקיים בלי הנפט המרחבי (מלבד כמויות של נפט טעווי ופרטי שאפשר להובילן במיכליות מטביב לאפריקה). הפתרון: ניצול קיצוני של מעיינות הנפט באמריקה הצפונית והדרומית, מעבר מזורז לכוח אטומי. אירופה המערבית תוכל בקושי להתחזק מעמד בתנאים אלה.

ייעשה נסיון עליון של אמריקה לפיים את עבד אלנאצר, ולתת לו מעמד דומה לזה של המרשל טיטו.

יפנה עבד אלנאצר את חזיתו העיקרית דרומה, כדי להבטיח את שלטונו על מקורות הנלוט. תוך השתדלות לממש בכספי הנפט את הקמת הסכר הגבוה באסואן. באותו זמן יקדיש מרץ רב יותר לנעשה במגרב, בניסיון להטיל את מרותו גם על מרחב ערבי זה ולסכל את תוכניתו של דהגול להקים שם פדרציה פרו-מערבית שתתחרה ברעים.

מהפכה ארגונית תתחולל בקרב ממשלת ישראל, אם יתקבלו המלצותיהן של וועדות

הסקר שמינה המפקח הכללי החדש יוסף נחמייאס. פרט להמלצות בדבר חיסול אגף האפסנטאות והתחבורה, המליצו קצינים בכירים להי פוך את סגל אגף החקירות במטה ובמחוזות לשוטרים לבושי אזרחית, ולהפוך את כל חוקרי המשטרה לבלשים. בצורה זו, יופרדו תפקידיהם של השוטרים לשניים: שוטרי הרובע או הניידה, בהתייחסם לשיטה שיוחלט עליה, ושוטרים שיהיו ממונים על מניעת פשעים וחקירתם במקביל. ישרון שיף, מי שהיה ראש אגף החקירות של המשטרה לפני שנים אחדות, תבע בזמן כהונתו להנהיג שיטה זו ונתקל בסירוב מוחלט מצידם של סהר ועמוס, שפחדו מתתן סמכויות יתר לאגף החקירות של המשטרה. המצב כיום הוא, שתפקידי השיטור נמצאים בידי עמוס. שהוא ראש אגף הארגון. אם יוגשמו המלצות אלה, ירוקן אגף הארגון מתפקידי למעשה.

צי הסוחר הישראלי יהיה קטן מן המקווה. לאור השפל בענף התובלה הימית, ששינה את תחשיבי הכדאיות, מנטה עתה הממשלה לבטל כמה מן ההזמנות לבנית אוניות חדשות, בסכום 20 מיליון ל"י. הגרמנים מתנגדים ביתיים לביטול.

מסקנות עגומות יבלמו בסקר התעשיות הנהנות מתקי ציבי פיתוח. משרד המסחר והתעשייה, העורך סקר זה, יגלה כי כתוצאה ממדיניותו עלו ההשקעות במבנים ובי ציוד, לעומת ירידה בערך המוסף של התוצרת, דבר שפירושו ירידת הכדאיות בהשקעה למפעלים אחרים.

יוקם ארגון של מקבלי פיצויים מגרמניה במגמה ללחוץ על האוצר לתת תנאים טובים יותר למקבלים. הפיצויים יגיעו בשנה השוטפת ל-60 מיליון ל"י.

יוקם בארץ מפעל למוקסרים, מסוג קנוודצ'ף, שהוא מן הטובים בעולם. השם המסחרי של מוצרי רבלון בישראל יהיה "מארלון". המפעל שיוקם על ידי חותנו של יגאל מוסיונון, מנהל-רבלון סורוקה, ייצר פתונים וצרכי קוסמטיקה אחרים, בשותפות עם נציגי הלן קרטיס בישראל.

המגמה החדשה בפרדסנות: זירוני ייצור התפוזים בטווח קצר. למטרה זו יינטעו פרדסים בצפיפות של עד 50 עץ לדונם, בהשוואה ל-33 עץ כה, ומתוך כוונה שדרש חלק מעצים אלה בתקופה מאוחרת יותר. בין חלוצי שיטה זו: יכין-חקיל ההסתדרותית.

השפעה מצרית תהיה על הכותנה הישראלית: במקום הסיב הקצר, יעברו היצרנים הישראליים בהדרגה לגידול כותנה בעלת סיב ארוך, בדומה לסוג המצרי, שיש לו ביקוש גדול יותר בעולם. האוצר יעלה שוב את מסי הקניה של סחורות יבוא, הגדלים בלאו הכי, אחרי שקיבל היתר לכך מטעם בנק ישראל, שרוצה לגייס בצורה זו את הכסף למימון הסובסידיות לייצוא.

מוניות צרפתיות יבואו במקום האמריקאיות בכבישי הארץ. הממשלה תפסיק את יבוא המוניות מארצות-הברית, תעביר את הייבוא למכוניות צרפתיות, שאולי אף יורכבו בארץ. ההתחרות בין שני עתוני הערב תגיע לשיא חדש בזמן הקרוב ביותר. בשעה שמעריב יתחיל להופיע בפורמט גדול יותר, בעזרת מכונית רוטאציה משוכללת-המורכבת עתה בדפוס, יוסיף ידיעות אחרונות שני עמודים לששת עמודיו.

במדינה

המדינה (ראה להלן), היתה הרוח של דליה הגורם המעודד היחיד בחשבון.

יחסים שמיים במבוי הסמוך

הידיעה ירדה על המדינה כמהלומה. מן הרגע הראשון הבחינו הכל: זהו מאור רע היסטורי, המטיל צל קודר על ישראל. במשרדים נפסקה העבודה, הסתודדו הפקידים. ברחוב הפכה הידיעה נושא יחיד לשיחה. אפילו לאורך שפת הים שטופת-השמש, לא קלח הצחק כרגיל. מאז מיבצע סיני לא היה הציבור הישראלי כה מאוחד בראגתו. הקומץ הקטן של פרשנים ישראליים ה' מבין את הנעשה במרחב, לא הופתע. איש לא יכול היה לדעת מתי תפרוץ ההפסידה, ומה בדיוק תהיה צורתה. אולם הפרשנים הרציניים המעטים ידעו כי שלטונו של גורי אל-סעיד בנוי על החול, וכי החול הזה נשטף במהירות על-ידי תורם הלאומני ה' מציף את המרחב.

לרוע המזל, לא הבינו מנהיגי המדינה את גודל הסכנה וקירבתה. במשך חודשים הל' עיטו את אורחי המדינה בסיפורים מגוחכים, שבאו להוכיח כי שלטונו של עבד אל-נאצר עומד להתמוטט בכל רגע, שפרצו מרידות בסוריה, שחברי השליט הקאהירי קמו נגדו, שרעב ומגיפות פוקדים את מצריים. כל ידיעה מטופשת, פרי דמיונו המזרחי של תועמלן שכיר ברדיו רמאללה או בגדאד, זכתה למקום מובלט בעתונות העברית. שהסתמכה עליה כעל אמת מסיני. מטע-הרמה זה היה יעיל מאד — נגד ישראל. כאשר נסתבר השבוע כי כוחו של עבד אל-נאצר גדול עתה יותר מכפי שהיה אי פעם, וכי מיבצע-סיני לא הפסיק את מטע-הצחנות שלו במרחב, היו מנהיגי ישראל מופתעים ממש כאחרון מוכריה-עתור גים ביפו.

מי אשם? האמריקאים! היה זה טבעי, על כן, שההגבה הראשונה מצד מנהיגי ישראל היתה להטיל את האשמה על הזולת. הם רגזו על אמריקה, שלא התערבה במלחמת-האזרחים הלבנונית ועודדה בצורה זו את המצרים. הם תבעו, כרגיל, תוספת נשק לישראל. אולם הם שכחו לחפש את האשמה במקום קרוב יותר: בעצמם. אם היה דבר אחד ברור לחלוטין במצב המעורפל שנוצר במרחב בשעות הראשונות אחרי התחלת ההפיכה העיראקית, הרי היה זה הצד הישראלי. ההנהגה הישראלית נכנסה למבוי סתום, בו שוב אין לה אפשרות להגיב בכל צורה שהיא על הנעשה מסביבה. כמו שלא היתה קיימת מדיניות ישראלית לגבי המשבר בלבנון (ראה הנידון), כן לא היתה קיימת לגבי המשבר בעיראק. ההנהגה הישראלית הכניסה את עצמה למצב בו כל הישג של תנועת האיתור הערבית הופך אוטומטית לתבוסה ישראלית. ומאחר שנצחונה של תנועה זו, בטוח הא' רוף, לא היה מטיל בשום ספק רציני, אפילו תיתקל במכשולים זמניים, הרי שמצבה של ישראל היה צפוי להרעה מתמדת.

"הרוודן המצרי". למעשה קבעה המנהיגות הישראלית עוד לפני ארבע שנים — מאז חזר ביגיי משדה-בוקר וערך את ההתי' קפה הגדולה הראשונה על מחנה הצבא המצרי בעזה — כי גמאל עבד אל-נאצר הוא האויב מספר 1 של ישראל.

קביעה זו לא נשארה בגדר הנחיה מדינית או צבאית. במשך הזמן קיבלה צביון אישי מובהק. דויד בן-גוריון עורר בהורעותיו התכופות את הרושם כאילו גורל המרחב ייחתך בדיקרב אישי בינו לבין הקצין בקאהיר, הצעיר ממנו ב-33 שנה.

קבוצת החצר שלו החולשת על קול ישראל, שקדה להעביר צביון אישי זה לבטאון ממשלתי רשמי זה. קול ישראל הדביק לנשיא רעים, גיבורם של 40 מיליון ערבים (כולל ערבי ישראל) את תואר-המלכות "הרוודן המצרי". באותה התמדה מנוחכת סירב להכיר בקיומה של הרפובליקה הער' בית המאוחדת, התעקש לקרוא לה "האיחוד המצרי-סורי". אולי קיחה כי העובדות תעלמנה אם יקראו להן בשם אחר — כדרך * כתב העולם הזה (1064), למחרת האיי חוד של מצריים וסוריה: "האיחוד הננדי של עיראק וירדן... לא יוכל לעמוד מול התנועה הנאצרית... הצלחתה (של זו) הינה למעשה רק ענין של זמן... (עבד אל-נאצר) ללא ספק ישתדל להשליט את מרות האיחוד על כוחה-מיקוח-חשוב בי יותר של הערבים: שדות הנפט של עיראק...

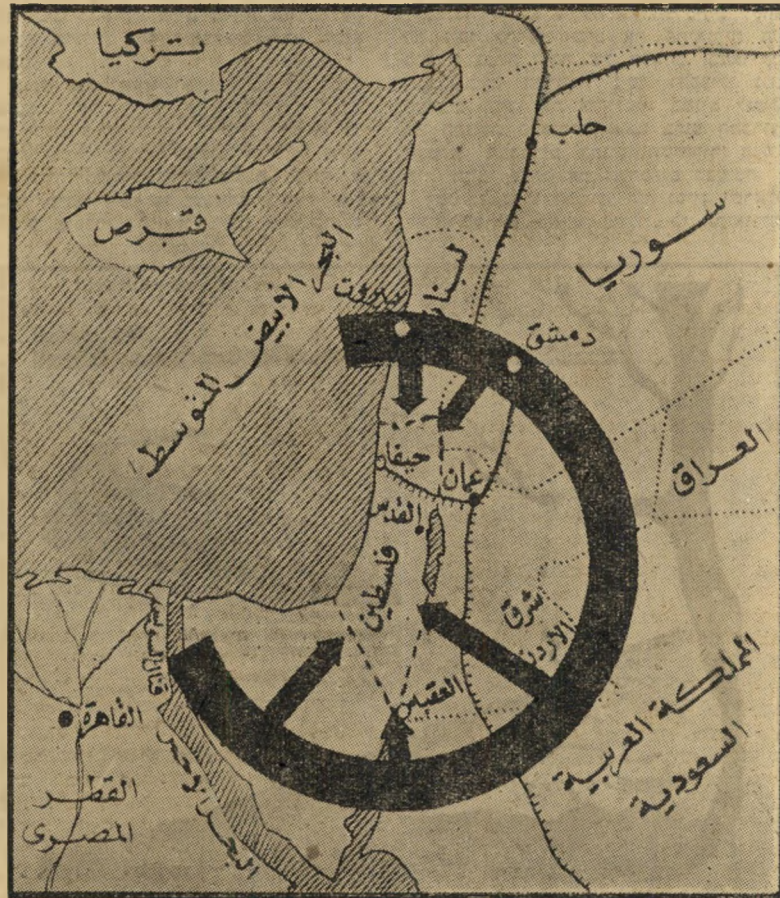
העם

מדליה בדליה

"חברי ועדת האו"ם לעניני ארץ-ישראל תפסו את מקומותיהם!" הרעים הרמקול בקול נרגש.

הם הושלך בין הגבעות. הרבבות קמו על רגליהם. ואו, לפתע, בקע קול כאילו מן הארמה, הודתו מצוקי ההרים ועלה אל הירת החיור: ההמונים שרו את התקווה.

כל אחד מן הנוכחים הרגיש בלבו: רגע זה לא יחזור. מיטב הנוער העברי התקבץ על המדרון התלול. הם ידעו כי עברו את המפתן לתקופה הרתי-גורל. אולי חשו רבים מהם כי זה יהיה מיפגשם האחרון — כי תוך חודשים מעטים יפלו 6000 מבין הנוכחים בשרות הגליל והנגב, כדי להגיש לעמם את המדינה על מגש הכסף. כזאת היתה דליה 1947 — וכך נחרתה

הסכנה *

ליד קברו של צלאח אל-דין, הפגנה רבת משמעות

בלב האלפים שנסארו בחיים — מהם פצועי-קרב, מהם לוחמים שחזרו עייפים הביתה ופגו לעסקיהם הפרטיים, מהם בני המשקים שמצאו את עצמם בגבולות השור תמים דם של מדינה חדשה. ארץ-ישראל האחרת. השבוע שוב התקבצו שבע רבבות, בשני לילות שטופי ירח, על המדרון של דליה. ושוב היתה זאת הפגנה גדולה: הפגנה של ארץ-ישראל האחרת.

משך ערב אחד נעלמה אופנת-השק ה' צרפתית של רחוב דיזנגוף, נעלמו חליפות הסנובה של הצגות-הבכורה הזרות בהיכל ההתברבות, נעלם כל המעמד הרם של נוסעי-הקאדילאקים-על-השבון-הציבור. באורח מפליא כוסה ההר בעם אחר, הוכח כי ישנו בארץ רבבות של נוער המחפש את ארץ-ישראל, החש את קסם ההתיחדות עם ניצני התרבות המקורית (ראה כתבה ב' עמודים 1071).

איש מבין ההמונים האלה לא ענד את האותות והמדליות אשר המדינה מחלקת אותם בשפע כה נדיב. הם נשאו על חזם מדליה שאינה נראית לעין, אך שהבריקה למרחקים: המדליה של הייחוד הישראלי, המושרש בקרקעה של ארץ-ישראל.

כאשר התקבצו השבוע העניים על האופק המדיני של ישראל, עם פרוץ המהפכה העיראקית המאימת להשלים את כיתורה של

* טפה מצרית סימי מלחמת תשיח.